

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Tako blizu menda ne, da bi slišala, kaj se pogovarjajo! Dvomim, da bi nama uspelo —.«

»Vse bova slišala. Na bregu raste grmovje in trstičje, ki nudi dobro kritje.

Ce bi naju opazili, si drug drugemu pomagava!

Šla sta do roba jase in zagledala trampe. Ob reki je mnogo komarjev, radi njih so menda trampci kurili. Nekje so stali njihovi konji, videti jih ni bilo, pa čulo se je zamolklo topotanje kopit. Komarji so jih mučili, nemirni so bili.

Legla sta in zlezla bliže, skrivajoč se za grmovjem. Skoraj nemogoče se je zdelo Blenterju, da bi se kdo neslišno preril skozi tako trstičje, ne da bi se majalo, pa Indijanec si je znal pomagati, izrezal si je pot in takó tiho je opravil, da niti drvar ni slišal šuma. In vmes je še pazil na njega in mu kolikormogoče olajšal plazenje.

Trampci so govorili glasno, na vsa usta, varne so se počutili.

Blenter je pogledal po njih in šepnil:

»Kateri je cornel?«

»Ni ga med njimi, odšel je.«

»Najbrž na poizvedovanje h koči?«

»Mislim.«

»Tisti je bil, ki si ga zaklal?«

»Ne.«

»Saj ne veš! Tema je pri koči, nisi mu videl v obraz.«

»Pretipal sem ga po obleki in spoznal, da ni cornel.«

»Sta le bila dva —. Tudi njega bi bila morala prijeti —.«

»Počakajva! Kmalu se bo vrnil.«

Trampci so se pogovarjali o vsem mogočem, samo o tem ne, kar bi ju bilo zanimalo. Končno je le rekel eden:

»Res radoveden sem, ali je cornel pravilno računal —. Kaka jeza, če so se rafterji že pobrali —! Z dolgimi nosovi bi zijali za njimi —. In s praznim žepom —!«

»Niso jo popihali! Še so ob reki in podirajo ali pa vsaj splave vežejo!« je trdil drugi.

»Si jih videl?«

»Drvarjev ne. Iverje je nanosila reka, polno jih je tamle v tolmunu. Sveže je, kvečjemu od včeraj ali od prejšnjega dne. Ni priplavalo od daleč.«

»Hm —! Če so res takó blizu, se jim moramo umakniti —. Utegnili bi nas najti —.

Pravzaprav z drvarji nimamo nobenega opravka, le Črni Tom nas briga in njegov denar.«

»Ki ga nikdar ne bomo videli!« je pripomnil tretji.

»Zakaj ne?«

»Mar menite, da drvarji ne bodo našli naših sledov, če se tudi umaknemo? Kjer tabori dvajset ljudi in dvajset konj, tam se dolgo ne vzravna trava! In če najdejo sledove, je pri kraju z našim načrtom.«

»Prav nič! Postrelili jih bomo enostavno.«

»Meniš, da se nam bodo kar takole pred cev postavili? Svetoval sem cornelu, kako naj naredi, pa me žal ni poslušal.

Prepričan sem, da nas zasledujejo. Uganili so, kdo je odnesel inženjerju njegov bowieknife z denarjem vred, za nami so jo udrli. Zmešali smo jim sicer sled in tudi konj niso tako kmalu dobili kakor mi, pa vsaj nekaj dni so hodili za nami. In kdo —? Kvečjemu samo tisti, ki se razumejo na zasledovanje, torej Old Firehand, Črni Tom in teta Droll.

To je dejstvo! In s tem dejstvom sem računal in po njem sestavil načrt, ki sem ga svetoval cornelu. Počakali bi bili v zasedi Črnega Toma in njegove spremljevalce, jim vzeli denar pa bi bili opravili. Tako sem svetoval, pa ni maral —.

Mesto tega smo jezdili sem gori in sedimo tule ob Black bear riverju pa ne vemo, ali bomo dobili denar ali ne —. In nazadnje se nam še utegne pripetiti, da nas najdejo —.

In da cornel nocoj leta po gozdu in išče rafterje, — tudi to je velika neumnost! Vprav na vrat nam jih bo spravil —! Saj bi lahko počakal do jutri in —.«

Umolknil je. Cornel se je pojavil med drevjem in prišel k ognju. Na obrazu mu je bilo videti, da ni dobre volje. Radovedno so ga gledali tovariši.

Vrgel je klobuk po tleh in zagodel:

»Slabe vesti vam prinašam, ljudje —! Nesreča nas zasleduje —.«

»Nesreča —? Kaj —? Kako —? Kje je Bruns —? Zakaj ni prišel s teboj?«

Vse križem so ga popraševali.

»Bruns —?« je dejal in sédel. »Bruns vobče ne pride več.«

Osupli so ga gledali.

»Ne pride več —? Ponesrečil se je —?«

»Mrtev je.«

»Vraga —! Mrtev —? Se je le ponesrečil —?«

»Seveda se je siromak ponesrečil! Nož se mu je zabodel v srce.«

Razburjeni so skočili pokonci.

»Kdo ga je —? Kako je bilo mogoče —? Zakaj ga nisi branil?«

Vsi hkrati so popraševali, da cornel niti do besede ni prišel.

»Mir, fantje!« je zapovedal. »Poslušajte!«

Utihnili so in cornel je pripovedoval:

»Računala sva, da so rafterji nekje gori ob reki, in se obrnila v tisto stran. Previdno sva se plazila in počasi. Stemnilo se je in še jih nisva našla. Vrnili bi se bil rad, pa Bruns ni hotel. Našla sva sledove, ko je bilo še svetlo, in posnela iz njih, da niso več daleč. Zato je Bruns silil, da pojdiva še dalje, navohala da jih bova, ker si radi komarjev gotovo kurijo.

In takó je tudi bilo. Navohala sva dim in skozi gozd se je svetilo, ogenj je gorel nekje na vrhu brega. Zlezla sva po pobočju in zagledala tabor. Rafterji imajo kočo in pred njo je gorel ogenj, okoli njega so sedeli, dvajset jih je, prav toliko kakor nas. Splazila sva se bliže, sam sem počenil v goščavi, Bruns pa je zlezal za hišo in prežal okoli ogla. Nisva še utegnila pošteno prisluškovati, ko sta prišla dva — ne rafterja, ampak — vsi vrági, tista Indijanca z Dogfisha!«

Trampci so se čudili, kar osupnili pa so, ko so čuli, kaj sta Indijanca pripovedovala drvarjem. Cornel je nadaljeval:

»Stari rdečkar je že kar izpočetka svaril, da je ogenj prevelik, razmetal ga je in obenem so govorili tiše. Komaj da sem razumel, kaj si pravijo. Kaj počenja Bruns, nisem videl. Nenadoma je rdečkar ogenj pogasil in takó tiho so govorili, da nisem nič več slišal. Položaj se mi je zdel sumljiv, najrajši bi se bil umaknil, posebej še, ker nisem več videl h koči, kaj počenjajo rafterji.

Še sem ugibal, kaj bi storil, ko je odjeknil krik, takó strašen in grozen, da mi je prešinil mozeg in kosti. Ves prestrašen sem čakal in poslušal. Nič več se ni genilo. Zbal sem se za Bruns in se splazil h koči. Taka tema je bila, da sem le tipaje našel pot. Zadel sem na človeško truplo, v luži krvi je ležalo. In otipal sem, da je Bruns —. Nekdo mu je sunil nož v hrbet in zadel naravnost v srce. Kar otrpnil sem.

Pa kaj bi naj bil storil —? Sam sem bil —. Izpraznil sem mu žepo, mu vzel samokres in nož in ga pustil. Opazil sem še, da so rafterji odšli v kočo, pa jo nemudoma pobrisal.

Umolknil je in tudi tovariši nekaj trenutkov niso zinili.

»Sedaj pa,« je dejal, »brž odtod!«

»Zakaj?«

(Dalje sledi.)

Naše cvetlice na Novi Zelandiji pri Avstraliji.

Po novozelanskem otočju v Velikem Oceanu uspeva rastlinsko najbolj bujno. Razne cvetlice, katere so pri nas za okras oken ter grad, zrastejo v Novi Zelandiji v cela grmovja ter v visoka drevesa. Sobna lipa, ki doseže pri nas višino kvečjem 3 m, se požene v Novi Zelandiji 12 m visoko ter merijo njeni listi 70 cm v premeru. Naša neznačna vijolica postane tamkaj 10 m visok grm. Tulpa zraste v grm izredne velikosti. Solnčnica se povspne v višino 15 m. Rezeda, petunija, dalije, klinčki, marjetica in begonje so v N. Zelandiji cela drevesa.

Novo angleško sukno.

Angleške tkalnice so spravile v promet novo ter čudno sukno. Gre za tkanino iz steklenih nití, ki so opletene z volno, bombažem ali s svllo. Tkanina zgleda ravno tako kakor navadno sukno. Po zatrdilu strokovnjakov poseda nova iznajdba izborne lastnosti. Je trpežna, se ne zmečka in je neobčutiljiva za madeže. Angleško časopisje prerokuje steklenemu suknu bodočnost.

Oddajna postaja za zdravniške nasvete.

V Boulogne v Franciji so zgradili radiooddajno postajo, ki pošilja zdravniške nasvete onim ladjam, ki nimajo svojega lastnega zdravnika na krovu. Kapitan ladje javi brezžičnim putem postaji znake bolezni in takoj mu sporočijo, kako se imenuje bolezen in katera zdravilna sredstva je treba rabiti.

Osel — znak zakonske zveze.

Pred 50 leti je obstajala na italijanskem otoku Sardinija navada, da so spremljali novoročen par v slovesni procesiji na stanovanje. Za sprevidom je stopal slovesno okrašen osel, ki je veljal pri sardinskih zakoncih kot znak potrpežljivosti.